

סיפור לשבת

המראָה שהפכה לְקוֹנָת

הלם ודממה התפשטו באחת בטרקלין המלכות המפואר שלבש כעת חג לרגל יום הולדתו של מלך מרוקו. האורחים כולם בהו בחוסר אמון בעטיפה הקטנה שהחזיק המלך בידו, ופני המלך עצמו אדמו והחווירו חליפות.

מולו עמד יהודי בגיל העמידה, לבוש בלבוש פשוט אך נקי, שעד עתה העריכו המלך ביותר. היהודי היה לא אחר מאשר רבי חיים בן עטר, בעל "אור החיים" הקדוש (ביום ראשון ט"ו תמוז יום הילולתו) שהגיע ליום הולדתו של מלך מרוקו והושיט לו מתנה: מראה פשוטה...

בעוד המלך חוכך בדעתו באיזה עונש להעניש את ה"אור החיים" על שהתל בו, ביקש רבי חיים בן עטר מן המלך שיביט במראה. המלך הביט במראה ולנגד עיניו ניבטו רחובות העיר רבאט, עיר הבירה של מרוקו בה שהה ארמונו הקבוע. כעת שהה המלך בארמון הקיט שלו יחד עם סגל יועציו ומעט מקורבים לצורך נופש.

רחובות העיר רבאט התקרבו במהירות לעבר הרחוב הראשי, ואט אט כיוונה המראה את המלך כמתוך חלום לתוך ארמונו. המלך, באמצעות המראה, צפה בכל חדרי ארמונו המפואר, ראה את המשרתים, השומרים, ואף את המאכלים שהתבשלו בסירי ענק במטבח לצוות העובדים.

ואז החלה המראה להאיט את הסחרור הנורא, היא התקרבה בחשאי לחדרה של המלכה... המלכה נותרה בארמון ברבאט עקב סירובה לעקור למנוחה עם המלך, וטענה שהיא זקוקה לכמה שפחות נסיעות וטלטולים. המלך כיבד את רצונה.

כעת צפה המלך המבועת בחדרה של המלכה מבפנים - למרות שדלת החדר הייתה סגורה ונעולה - ועימה בחדר שוהה לא אחר מאשר הווזיר הגדול, סגנו...

הווזיר שעד עתה נחשב כנאמן למלך, נתגלה במלוא כיעורו כשהוא מנסה לשכנע את המלכה לעשות את רצונו, ואיים עליה שאם לא תסכים הוא יהרגנה, ואיש לא יידע מכך לעולם. "הן המלך לא יחשוד בי - נאמן ביתו - ששלחתי ידי בך", סיכם הווזיר החלקלק...

"מה אעשה לנבל?" לחש המלך בשפתיי קפוצות מאימה ומזעם.

"יש בידך אקדח", לחש בשקט רבי חיים בן עטר. "כוון את הנשק לראשו ותירה בו".

המלך לא חשב כלל, ידיו פעלו באינסטינקט מידי. הוא כיוון את האקדח לראשו של הווזיר וירה ירייה רועמת. המראָה שבידו התנפצה לאלפי רסיסים והמראָה נמוג. בחדר, מיותר לציין, לא נמצא אף תרמיל של אקדח...

"מה עכשיו?" תהה המלך באוזני ה"אור החיים" הקדוש.

"תחזור לארמונך מתי שתחליט, וכשתגיע לעיר הבירה תעצור ברחובה של עיר ותחקור את העוברים והשבים בלא שידעו את זהותך כמלך מרוקו, ותיווכח לדעת שענייך ראו את האמת לאמיתה והווזיר אכן מת", השיב רבי חיים בשלווה, משל בכל יום קורים מאורעות כאלו מופלאים.

המלך אכן חזר מיד לביתו, הסקרנות, יחד עם כעס הנורא על הווזיר שהוליכו שולל והתחזה לנאמן, אך בלבו היו שבע תועבות - הטריף את מנוחתו, והוא גמר בדעתו שאין תועלת ב'נופש' כזה.

בבואו לרבאט הבירה נוכח המלך לדעת שלא נפל מדברי ה"אור החיים" ארצה. כולם סיפרו על יד נעלמה שירתה בווזיר ממרחק והפושע בא על עונשו. וקרנו של ה"אור החיים" עלתה מעלה בעיני כל גויי הארץ כאיש אלוקים קדוש.

סיפור לשבת